

[Justitsministeren.]

naar Spørgsmaalet en Gang kommer frem, saa vilde det være til stor Lykke for vort Land og dets Udvikling.

Efter disse mere almindelige Bemærkninger skal jeg gaa over til i Hovedtrækkene at gennemgaa Lovforslagets enkelte Bestemmelser.

Straffeloven af 10. Februar 1866 begynder med disse noget forbavsende Ord:

„Ingen kan straffes efter denne Lov.“

Det ser jo meget lovende ud, men saa kommer der bagefter en Tilføjelse af dette Indhold: medmindre han har overtraadt en af dens Bestemmelser eller i øvrigt begaaet noget, der ganske kan sammenstilles dermed. Men i Ordene: Ingen kan straffes efter denne Lov o. s. v., ligger der dette, at de Straffebestemmelser og de Bestemmelser af almindelig Natur, som indeholdes i Straffeloven af 1866, kun eller i hvert Fald i alt væsentligt kun kan anvendes, naar en Overtrædelse af en af de specielle Straffebestemmelser i Straffeloven har fundet Sted. Det samme gør sig ikke gældende i det Forslag, som her foreligger til Behandling. Der er i § 2 en Bestemmelse om, at Kapitlerne 1—11 — det vil sige hele den almindelige Del af Forslaget — finder Anvendelse paa alle borgerlige straffbare Forhold, ogsaa paa de straffbare Forhold, der ligger udenfor selve Straffelovens Ramme. Det har eksempelvis Betydning for Forsøg. Forsøg paa Forbrydelse udenfor Straffelovens Ramme har hidtil været anset for straffri. Nu bliver de straffbare efter samme Regel som Forsøg paa Overtrædelse af selve Straffeloven. Det gælder ogsaa ved Sammenstød af Forbrydelser, at Reglerne kan anvendes udenfor Straffelovens Ramme. Om det ikke fuldbyrdede Forsøg paa at begaa en Forbrydelse, altsaa Forsøget, bestemmer den gældende Straffelovs § 46, at en forholdsvist mildere Straf skal anvendes end den, Gerningsmanden vilde have fortjent, hvis han havde fuldbyrdet Forbrydelsen. Det her foreliggende Lovforslag foreskriver derimod i § 21, at man principielt straffer Forsøg paa samme Maade som fuldbyrdet Forbrydelse, ud fra den Betragtning, at Straffen er rettet mod den forbryderske Villie, ikke mod selve den forbryderske Gerning, og at det derfor ikke bør komme Gerningsmanden til gode, at han ikke har faaet fuldbyrdet Forbrydelsen, naar han har haft den faste Villie til at gøre det, men Forbrydelsen af en af ham ikke paaregnet eller ikke ham tilregnelig Grund er mislykkedes. Men da den Omstændighed, at Forbrydelsen ikke er blevet fuldbyrdet, kan være en Følge af,

at det drejer sig om en ikke særlig farlig Person, navnlig naar Forsøget vidner om ringe Styrke eller Fasthed i det forbryderske Forsæt, bestemmes det, at Straffen kan nedsættes, og at den, naar der for Lovovertrædelsen ikke er foreskrevet højere Straf end Hæfte, kan bortfalde. Det er dog en fra den gældende Ret meget forskellig Bestemmelse.

Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger om Straffelovforslagets Stilling overfor Børn og unge Mennesker. Det er noget af det allervigtigste i Lovforslaget. Ved § 15 sættes for det første Aldersgrænsen for Børn, der kan straffes, op til 15 Aar — den var hidtil 14 Aar —, og i Lovforslagets § 84, 2det Punkt, bestemmes det, at Straffen altid kan nedsættes og under i øvrigt formildende Omstændigheder endog bortfalde, naar Gerningsmanden, da han foretog den straffbare Handling, ikke var fyldt 18 Aar, og Anvendelsen af Lovens fulde Straf paa Grund af hans Ungdom maa anses for unødvendig eller skadelig. Straffen for saadanne unge Personer maa ikke overstige Fængsel i 8 Aar. § 31 opretholder de gældende Bestemmelser om Frafald af Tiltale mod Personer mellem 15 og 18 Aar paa Betingelse af, at de undergives Værgeraadsforsorg eller anden Opdragelsesforsorg.

Jeg kommer derefter til Bestemmelserne om Ungdomsfængsel, som er nye og af stor Betydning. Lovforslaget indeholder nemlig som noget nyt meget vigtige Regler om Anvendelse af Ungdomsfængsel for unge Lovovertrædere. Herom siges i § 42:

„Naar en Person mellem 15 og 21 Aar gør sig skyldig til Straf af Fængsel for en Forbrydelse, der maa anses som Udslag af forbryderske Tilbøjeligheder eller af Hang til Lediggang eller til at søge slet Selskab, bliver han at dømme til Straf af *Ungdomsfængsel*, saafremt Retten finder, at varige opdragende og uddannende Foranstaltninger vil være formaalstjenlige.“

I § 44 siges det:

„Ved Fuldbyrdelsen lægges særlig Vægt paa Fangens aandelige og legemlige Udvikling gennem Undervisning, Legemsøvelser og Udførelse af Friluftsarbejde samt paa hans Uddannelse til et Erhverv, hvorved han efter Løsladelsen kan ernære sig.“

Det er altsaa et Fængsel, i hvilket man søger at opdrage den unge, som har vist forbryderisk Tilbøjelighed. Det, man vil der, er navnlig at gøre ham opmærksom paa Arbejdets velsignelsesrige Værdi i sig selv, lære ham Arbejdsglæden og lære ham et Haandværk eller andet Erhverv, ved hvilket han kan